

Kovács Edit - Kommunikáció és Médiatudomány,
Mester szak, Levelező tagozat, 2022-23 tanév, első és második félév
Fulda, Németország

Amikor először megkértek, hogy írjak beszámolót az Erasmus+ programban eltöltött évről nem tudtam, hogy hogyan is kezdjek hozzá. A legtöbb beszámoló arról szól, hogy huszonéves fiatalok életükben először külföldre utaznak és megtapasztalják, hogy milyen az, amikor csak magukra számíthatnak és elkezdnek önállósodni. Mindemellett sokat buliznak és ismerkednek. Az én esetemben ez azért teljesen másképp volt. Kezdjük ott, hogy 35 évesen újra beülni az iskolapadba azért okoz némi meglepetést az ember környezetében. („Jó dolgokban már nem tudod, hogy mit csinálj.” „Minek ez Neked?” „Nincs bajod, csinálsz magadnak.”)

Én is mint a legtöbb velem egyidős, aki mégis tanulásra adja a fejét, levelező tagozaton tanultam az első évben, ami abból áll, hogy minden második hétvégén a péntek délutánt és a szombatot az egyetemen töltjük. Mint megtudtam van lehetőség levelezőként is Erasmus programra jelentkezni, viszont ez a képzés nappali tagozaton működik, tehát 37 évesen főállású diák lettem és életemben először kollégiumba költöztem. Hát így kezdődött az én Erasmus-story-m. A történethez hozzátartozik, hogy már eleve az egyetemre is azért jelentkeztem, mert szerettem volna külföldön tanulni. Egyszerűen nekem fontos volt, hogy ha már megszerzem a következő diplomámat akkor tudjam beleírni az önéletrajzomba azt is, hogy külföldön tanultam. Szívem szerint valamelyik skandináv országba töltöttem volna el ezt két félévet (éltem Finnországban és nagyon bejött) de erre nem volt lehetőségem, így esett a választásom Németországra. Számomra legfontosabb az volt, hogy az angol mellett egy másik nyelvet is megtanuljak és ezt helyiektől, anyanyelvűektől sajátítsam el, amennyire csak lehet. Mivel évekig idegenvezetőként dolgoztam sem az utazás, sem az új országba való beilleszkedés, sem az eltérő kultúra nem okozott számomra nehézséget. Jártam már előtte is Németországban, ezért könnyen megtaláltam mindent, tudtam mit kell előre leegyeztetnem. Szerintem Németországban mi, magyarok olyan nagy kulturális különbségekkel nem találkozunk. Mivel többször költöztem már másik országba, többször kellett már megtapasztalnom milyen az, hogy egy új helyen be kell illeszkednem, ez nekem már egyáltalán nem okozott gondot. Amit tudni kell a német oktatásról, hogy teljesen más a menetrend, mint amit mi Magyarországon megszoktunk. Tehát ha valaki Németországba szeretne menni számíton arra, hogy nagy valószínűséggel csúszni fog legalább egy fél évet, de lehet, hogy egy évet. Véleményem szerint megéri ez a félév csúszás hisz életre szóló élményeket lehet begyűjteni, amiből lehet táplálkozni a későbbiekben, de még az is lehet, hogy az itt szerzett tudás, tapasztalat vagy ismeretségnek köszönhetően az egész életünk megváltozik. A csúszásnak az oka az, hogy még mi Magyarországon szeptember elején elkezdjük felvenni a

tantárgyakat, szeptember közepén megkezdődik a félév, decemberben és januárban van a vizsgaidőszak, addig a németek október végén, de inkább november elején kezdik meg a szemesztert. Ennek következtében a vizsgaidőszak és a félév zárás egészen ápriliséig elhúzódik, majd azután kezdődik a következő félév, ami egészen szeptember végéig tart.

Ebből adódik, hogy a német egyetem amikor átküldi a Milton-nak a kreditigazolásokat, addigra a mi egyetemünk már rég megkezdte a következő félévet és lehet, hogy már a határidők is lejártak. Jelenleg én is azt várom, hogy a második félévemről az igazolás megérkezzen a Milton-ra, azt lássam a Neptunban, hogy teljesítettem minden tantárgyat és akkor már nincs más hátra, mint hogy jelentkezsek az államvizsgára. Nagy valószínűséggel erre csak a jövő év elején lesz lehetőségem és júniusban fogok tudni államvizsgázni. Ez azt jelenti, hogy egy évvel azután, mint az itthon maradt csoporttársaim.

Ettől függetlenül egy percig nem bántam meg hogy Erasmus-ra jelentkezem. Óriási szerencsének és lehetőségnek érzem, hogy a 30-as éveim közepén ez nekem megadatott, hogy két szemesztert tölthettem el Németországban úgy, hogy csak a tanulása kelljen koncentrálnom. Szeretném megjegyezni, hogy mivel előtte évekig dolgoztam tudatosan készültem erre az évre, tehát nekem is volt megspórolt pénzem, mert az ösztöndíj, amit kapunk az sajnos nem mindenre elegendő. Az órák és a programok megosztása lefoglalja az egész hetet. Ha valaki dolgozni szeretne mellette, csak olyan munkát tud végezni, ami nincs időhöz kötve és szabadidejében leginkább online tudja csinálni. És akkor néhány szó az egyetemről. Én a Hessen tartományban található Fulda-ban voltam. A kétéves mester képzésből az első és második szemesztert jártam Budapesten a harmadikat és negyediket pedig Fuldában. Ahogy említettem nekem az egyik legfontosabb célom a német nyelv tanulása volt, ezért az első naptól kezdve nagyon intenzíven vettem bele magam a nyelvtanulásba. Megragadtam minden alkalmat, hogy németekkel ismerkedjek, ami nem volt könnyű mert egy olyan nemzetközi programban vettem részt, ahol a közel 50 hallgatóból kb. öt volt német (a tanárok közül sem mindenki), a legtöbb hallgató világ minden pontjáról érkezett. Voltak csoporttársaim Kubából Hondurasról Indiából Pakisztánból, Nepálból Palesztinából Oroszországból és sorolhatnám még az afrikai országokat. Európából tízen voltunk, az előbb említett öt német kettő olasz, kettő spanyol hallgató és én. A korosztály szintén változó volt, itt azért mesterképzésről beszélünk, jobban előfordul a 30 feletti hallgatói életkor. A német nyelvtanulás nálam nemcsak abban merült ki, hogy az órákra bejártam, hanem minden olyan programon részt vettem, ami nyelvtanulást segíti.

Szerencsére az egyetem még a szemeszter kezdete előtt meghirdetett egy programot, aminek az a neve, hogy „Buddy-program”. Erre lehetett jelentkezni célja, hogy helyi emberek segítsék az újonnan érkezőket. Én beleírtam a regisztrációmba, hogy korban hozzám illő és anyanyelvi németet szeretnék segítőnek. Szerencsére találtak is nekem egy srácot, akiről most már elmondhatom, hogy barátok lettünk az ott töltött hónapok alatt. Chris nemcsak anyanyelvű német, hanem fuldai is, ezért a várost

és környékét is nagyon jól ismeri. Első nap amikor megérkeztem rögtön jött és körbevezetett a városban és onnantól kezdve több programon is részt vettünk együtt. Neki köszönhetően egyre több németet ismertem meg a saját korosztályomból. Az egyetem rengeteg programot szervezett az Erasmus-os vagy leginkább a nemzetközi diákok számára. Fontos tudni, hogy ezen az egyetemen elkülönül, hogy kik azok, akik nemzetközi diákok, tehát különféle országokból jelentkeznek arra, hogy a teljes kétéves képzést itt végzik el és kik az Erasmus-os diákok, akik egy vagy két félévre érkeznek. (Mi kevesen voltunk.) A programok természetesen mindenkinek szóltak, de ezeken én nem vettem részt. Az ok egyszerű: a legtöbb program a bulizásról és arról szólt, hogy hogyan illeszkedjünk be új közegbe, hogyan találjuk fel magunkat, hogyan önállósodjunk, sőt volt olyan esemény is, ahol még azt is megtanították, hogy hogyan kell mosni. A Milton-on Kommunikáció és Médiatudomány mesterszakra jelentkeztem, Németországban viszont Interkulturális kommunikáció és Európai tanulmányok volt a szaknak a neve. Sajnos nem sok azonos kurzust találtam és nekem is voltak olyan tantárgyaim, amikből külön vizsgáznom kellett az otthoni egyetemen. Egy negatívumot viszont szeretnék megosztani: a második félévben ezen a szakon nagyon kevés angol nyelvű kurzus indult, mert azoknak a nemzetközi diákoknak, akik a teljes képzést itt végzik el, a kezdettől feltétel, hogy legalább B1-s szinten legyenek német nyelvből és a második év végére el kell érniük a C1-s szintet, mert másképp nem kapják meg a diplomájukat. Én teljesen kezdő szintről indultam, tehát esélytelen volt, hogy németül vegyek fel tárgyakat. A szakon én voltam az egyetlen Erasmus-os hallgató és én voltam az, aki hol a csoporttal volt, hol nem. Mivel a második félévben kevés volt a kredit, egy másik szak a Human Rights (Emberi jogok) kurzusaiból kellett válogatnom. Azért ez nagyon messze áll a kommunikációtól és a médiától. Voltak érdekes órák, de ... Az interkulturális csoportnak a két félév alatt 2, több napos, külföldi kirándulásuk is volt, ezekre én nem mehettem, mondván Erasmus-os vagyok és nem nemzetközi diák. A csoportokkal nehezen tudtam így kapcsolatot kialakítani, mert a második félévben, szinte minden órán másokkal voltam.

Összességében még egyszer hangsúlyozom, hogy nagyon örülök neki, hogy volt lehetőségem Erasmus-ra pályázni, egy nagyon jó megmozdulásnak tartom. Viszont mielőtt valaki belevág fontos, hogy átgondolja milyen céllal szeretne menni. Ha az a célod, hogy elutazz egy olyan országba, ahol még nem jártál vagy az a célod, hogy mindegy, hogy hová csak menjél valahová és leginkább barátkozni, szórakozni szeretnél, más nemzetközi hallgatókkal ismerkednél akkor nem hiszem, hogy problémát jelent, ha csúszol 1 vagy 2 félévet. Ha viszont mindenképp azt szeretnéd tanulni, amit otthon elkezdted és fontos, hogy időben végezz, érdemes nagyon pontosan még indulás előtt utána járni a dolgoknak és ebben az esetben nem országot vagy várost, hanem intézményt választani.

Én mindenkinek életre szóló kalandokat kívánok!

“Aki él sokat lát. Aki utazik még többet.”

Ibn Batuta, felfedező